RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 172.699 van 25 juni 2007
in de zaak A. 151.343/IX-4508.

In zake : Anita BAUWENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. CRISPYN,
kantoor houdende te GENT,
Mazestraat 16

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
de Federale Politie DGP/DPS,
gevestigd te BRUSSEL,
Fritz Toussaintstraat 47.

D E R A A D V A N S T A T E, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Anita BAUWENS op 8 april 2004 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van artikel 4 van het koninklijk besluit van 3 februari 2004 tot wijziging van verschillende teksten betreffende de rechtspositie van het personeel van de politiediensten “in de mate dat hieruit de weigering blijkt om aan de leden van het administratief en logistiek personeel van de federale politie die werkzaam zijn op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest de in de artikelen XI.III.31 tot XI.III.33 voorziene meertaligheidstoelagen toe te kennen”;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur St. DE TAEYE;

Gelet op de beschikking van 29 september 2005 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 april 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 mei 2007;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. CRISPYN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur St. DE TAEYE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

A. De feiten.

1.1. Artikel XI.I.1 van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (RPPol) bepaalt onder meer dat de artikelen XI.III.28 tot en met 33 van hetzelfde besluit niet van toepassing zijn op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader.

De artikelen XI.III.31 tot 33, luiden :

- Art. XI.III.31 :

> "§ 1. Naargelang het de taalkennis bezit, bedoeld in het koninklijk besluit van 18 juli 1966 houdende de coördinatie van de wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken en vermeld in bijlage 8 van dit besluit, afgestemd op het kader waarvan het deel uitmaakt, geniet het personeelslid dat in een korps, een eenheid, een dienst of een betrekking werd aangewezen of gedetacheerd waar het gebruik van een andere landstaal dan zijn taal vereist of gewenst is, de overeenkomstige maandtoelage, bedoeld in dezelfde bijlage.
> § 2. De minister wijst de korpsen, eenheden, diensten of betrekkingen aan waar de kennis en het gebruik van meer dan één landstaal vereist of gewenst is en bepaalt welke talen worden bedoeld.
> § 3. In afwijking van artikel XI.III.1, in geval van detachering, om een

andere reden dan het volgen van een opleiding, naar een korps, een eenheid, een dienst of een ambt bedoeld in §§ 1 en 2, heeft men recht op de toelage ten belope van 1/30ste van het maandelijks bedrag per dag van detachering. Deze bedragen zij op hetzelfde tijdstip betaald als de wedde van de tweede maand die volgt op de maand gedurende welke de toekenningsvoorwaarden worden vervuld."

- Art. XI.III.32 :

"§ 1. Onverminderd het tweede lid, ontvangt het personeelslid, wanneer het door SELOR of door de directeur van de dienst die de minister aanwijst is erkend als hebbende de kennis van een andere taal dan deze bedoeld in artikel XI.III.31 en die, door de overheid die, voor de federale politie, door de minister, en voor de lokale politie, door de burgemeester of het politiecollege is aangewezen, is erkend als hebbende een werkelijke waarde voor de politiedienst of het korps waartoe het behoort of waarheen het gedetacheerd wordt, een toelage waarvan het bedrag is vastgesteld op 25 % van het laagste bedrag bepaald voor het kader waartoe het behoort, voor een niveau van kennis van een andere landstaal, zoals bedoeld in artikel XI.III.31.

De minister stelt een lijst op van de talen die in aanmerking komen voor de toepassing van het eerste lid.

§ 2. De kennis van een andere dan zijn eigen landstaal, wordt op dezelfde wijze en onder dezelfde voorwaarden gevaloriseerd als bedoeld in § 1, eerste lid, wanneer men is aangewezen bij een korps, een eenheid, een dienst of een betrekking waar het gebruik ervan niet is vereist of gewenst.

§ 3. In afwijking van artikel XI.III.1, in geval van detachering, om een andere reden dan het volgen van een opleiding, naar een korps, een eenheid, een dienst of een ambt bedoeld in § 1, heeft men recht op de toelage ten belope van 1/30ste van het maandelijks bedrag per dag van detachering. Deze bedragen zijn op hetzelfde tijdstip betaald als de wedde van de tweede maand die volgt op de maand gedurende dewelke de toekenningsvoorwaarden worden vervuld."

- Art. XI.III.33 :

"§ 1. Het totale bedrag van de tweetaligheidstoelagen die worden verkregen met toepassing van de artikelen XI.III.31 en XI.III.32, kan niet hoger zijn dan anderhalve keer het hoogste bedrag waarop het personeelslid kan aanspraak maken voor de kennis van een andere landstaal bedoeld in artikel XI.III.31.

§ 2. Bedragen die voor de kennis van eenzelfde taal zouden verschuldigd zijn, zijn niet met elkaar cumuleerbaar. Het personeelslid behoudt slechts het recht op het meest gunstige bedrag waarop het aanspraak kan maken. Indien het meest gunstige bedrag niet datgene is dat gekoppeld is aan de betrekking waarvoor het is aangewezen, wordt hem het verschil toegekend in de vorm van een dagelijks toelagecomplement dat overeenkomt met het verschil tussen de waarde van 1/30ste van ieder van de bedragen waarop het aanspraak kan maken.

Artikel XI.III.1, § 2, eerste en tweede lid is van overeenkomstige toepassing op dit toelagecomplement."

1.2.1. Het koninklijk besluit van 3 februari 2004 tot wijziging van verschillende teksten betreffende de rechtspositie van het personeel van de

politiediensten, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 februari 2004, wijzigt het RPPol. Artikel 4 van dat besluit voegt aan artikel XI.I.1 volgend nieuw tweede lid toe :

> "In afwijking van het eerste lid, 2/, zijn de artikelen XI.III.31 tot XI.III.33 van toepassing op de personeelsleden van het administratief en logistiek kader van de zones van lokale politie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest."

1.2.2. Het verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 3 februari 2004 vermeldt onder meer :

> "De artikelen 4 en 13 strekken ertoe om aan de leden van het administratief en logistiek kader die in een Brusselse politiezone zijn benoemd, eenzelfde tweetaligheidstoelage als die voor het operationeel kader toe te kennen. De Raad van State was van oordeel dat het enkel aan de leden van het administratief en logistiek kader van de Brusselse politiezones toekennen van die toelage, strijdig is met het gelijkheidsbeginsel en met artikel 119 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus. Het verschil in verloning wordt evenwel verantwoord door drie objectieve criteria, namelijk, de verplichte tweetaligheid in hoofde van de personeelsleden die zijn aangewezen in een Brusselse politiezone, het gebrek aan administratief personeel dat aan die tweetaligheidsverplichting voldoet en het bijzonder gegeven van Brussel als Europese hoofdstad. De bedoeling van die maatregel is dus het aantrekken en het houden van gemotiveerd en bekwaam tweetalig personeel. In tegenstelling tot wat de Raad van State stelt, is het niet de bedoeling om door die maatregel, een afzonderlijk recht te creëren om de loutere reden dat een personeelslid werkzaam is bij een lokale politiedienst en niet bij de federale politie."

1.3. Verzoekster is tewerkgesteld als statutair personeelslid niveau C (assistent), bij het administratief en logistiek personeel (het CALog-personeel genoemd) van de federale politie. Zij behoort tot de Nederlandse taalrol, is officieel tweetalig en lid van een tweetalige eenheid. Zij is tewerkgesteld in Brussel in een betrekking waarin zij contact heeft met het publiek. Zij ontvangt, blijkens haar individuele inlichtingenfiche medegedeeld door de verwerende partij, een premie voor haar tweetaligheid.

B. <u>De grond van de zaak</u>.

2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en van artikel 119 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus (hierna: de WGP). Zij brengt vooreerst het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State over het ontwerp van het bestreden besluit in herinnering,

waarin gesteld is dat op het eerste gezicht geen redelijke verantwoording bestaat voor het toekennen van de toelage aan alleen de personeelsleden van de politiezones van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest en dat artikel 119 WGP, waarin de gelijkheid van het statuut van de personeelsleden van de federale en de lokale politie is verankerd, doelloos zou zijn wanneer die bepaling niet zou verhinderen dat een personeelslid andere rechten en plichten heeft om de loutere reden dat het hetzij bij een lokale politiedienst hetzij bij de federale politie werkzaam is. Zij stipt ook aan dat het verslag aan de Koning bij het bestreden koninklijk besluit melding maakt van de bedoeling om "gemotiveerd en bekwaam tweetalig personeel" aan te trekken en te behouden en dat dit verslag de ongelijke behandeling verantwoordt met een verwijzing naar de verplichte tweetaligheid die op het ogenblik van de benoeming van de personeelsleden van de Brusselse politiezones wordt geëist, naar het gebrek aan administratief personeel dat aan de tweetaligheidsvereiste voldoet en naar het bijzonder gegeven van Brussel als Europese hoofdstad. Vervolgens stelt zij dat het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, gespecifieerd door artikel 119 WGP, toelaat bepaalde categorieën van personen op verschillende wijze te behandelen wanneer het onderscheid steunt op objectieve criteria, wanneer er een wettig doel mee wordt nagestreefd, wanneer het gehanteerd criterium van onderscheid pertinent is in het kader van het vooropgesteld doel, en wanneer er een redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. In dit geval is het beoogde doel -aantrekken van gemotiveerd administratief en logistiek personeel- wettig, is ook het middel om dat doel te bereiken -het toekennen van de premie die ook aan de leden van het operationeel kader toegekend wordt- pertinent, maar zijn de redenen die dat middel schragen niet bewezen of niet terzake dienend: de verwijzing naar de verplichte tweetaligheid van de personeelsleden van de Brusselse lokale politiekorpsen kan geen verantwoording vormen om de personeelsleden van de federale politie, werkzaam in Brussel, anders te behandelen dan de leden van de lokale politiekorpsen, want niet alle leden van het administratief en logistiek personeel van de lokale politiekorpsen moeten verplicht tweetalig zijn -de verplichting geldt niet voor het vak- en werkliedenpersoneel- en voor de leden van de federale politie geldt een analoge verplichting tot tweetaligheid -zij zijn tewerkgesteld in een uitvoeringsdienst met zetel in Brussel-Hoofdstad en dergelijke dienst moet volgens artikel 45 van de bestuurstaalwet, geïnterpreteerd volgens de leer van het arrest HINDRIKX, nr. 81.356 van 28 juni 1999, zodanig georganiseerd worden dat het publiek zonder moeite in het Nederlands of het Frans te woord gestaan kan worden, hetgeen de tweetaligheid van een of meer van die personeelsleden vereist-; bovendien wordt, volgens artikel XI.III.32, § 2, RPPol het

louter kennen van een tweede landstaal, los van de uitgeoefende functie, pecuniair gevaloriseerd. De verwerende partij bewijst voorts ook niet -en geeft ook geen aanwijzingen daaromtrent- dat er in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest een tekort aan tweetalig administratief en logistiek personeel zou zijn. Ten slotte wordt ook niet aangetoond dat de verwijzing naar de Europese rol van Brussel-Hoofdstad alleen relevant is voor de lokale politiekorpsen en niet voor de uitvoeringsdiensten van de federale politie.

3. De verwerende partij antwoordt, wat de verwijzing naar de tweetaligheidsverplichting betreft van het CALog-personeel van de Brusselse lokale politiezones, dat verzoekster ten onrechte stelt dat het CALog-personeel van de federale politie op analoge wijze aan de taalkennisvereisten onderworpen is. Voor het CALog-personeel van de federale politie bestaat immers geen algemene tweetaligheidsverplichting. De tweetaligheid van dat personeel kan eventueel wel gewenst of nuttig zijn en artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 mei 2003 tot toekenning van taalpremies aan de personeelsleden van het Federaal Administratief Openbaar Ambt (hierna : het koninklijk besluit van 16 mei 2003) voorziet in een premie voor de ambtenaren die, zoals verzoekster, een elementaire kennis van het Frans hebben en tewerkgesteld zijn in een dienst waarin die kennis nuttig geacht wordt, zonder ervoor vereist te zijn. Het CALog-personeel van de lokale politiezones in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest is onderworpen aan een andere regeling: krachtens artikel 21 van de bestuurstaalwet en het taalhoffelijkheidsakkoord, bestaat voor hen -afgezien van het vak- en werkliedenpersoneel- de tweetaligheidsverplichting wel. Het arrest HINDRIKX waarover verzoekster spreekt, handelt niet over de toepassing van de taalwetgeving in Brussel-Hoofdstad, maar in een randgemeente met een specifieke regeling. De stelling van verzoekster dat artikel XI.III.32 RPPol de loutere kennis van een tweede landstaal, los van het nut voor de dienst, pecuniair valoriseert, is niet correct aangezien het bedrag van de premie beperkt is tot 25 % wanneer de taalkennis niet vereist of gewenst is voor de uitoefening van de dienst.

Voor wat de verwijzing naar het gebrek aan tweetalig administratief personeel betreft, stelt de verwerende partij dat er in Brussel reeds vele jaren een tekort aan tweetalig personeel bestaat en dat daarom het taalhoffelijkheids-akkoord gesloten werd. Het tekort wordt steeds groter doordat wegens personeels-gebrek het CALog-personeel leden van het operationeel korps moet vervangen terwijl krachtens het koninklijk besluit van 5 september 2001 het

minimaal effectief van het administratief en logistiek kader van de lokale politie opgetrokken moet worden van 8 naar 15 tot 20% van effectief van het operationeel kader. Overigens is de verzoekende partij niet consistent in haar uiteenzetting, aangezien zij eerst stelt dat er voor de lokale politie in Brussel geen algemene tweetaligheidsvereiste geldt om in het kader van de hier behandelde problematiek dan te spreken van een quasi-algemeen geldende tweetaligheidsvereiste.

Voor wat de verwijzing naar de bijzondere situatie van Brussel als Europese hoofdstad betreft, stelt de verwerende partij dat de politiezorg rond de Eurotops tot de bevoegdheid van de lokale politiezones van Brussel-Hoofdstad behoort. Disfuncties binnen deze zones, te wijten aan een tekort aan tweetalig CALog-personeel, kunnen de politiezorg schaden, omdat daardoor minder personeel van het operationeel kader ingezet kan worden. Die mogelijke gebrekkige politiezorg kan het imago van Brussel als Europese hoofdstad schade toebrengen. Bovendien brengt het gegeven van Brussel als Europese hoofdstad meerwerk mee voor alle personeelsleden, zodat het tekort aan tweetalig CALog-personeel op korte termijn opgelost moet worden.

4. Verzoekster herhaalt in haar memorie van wederantwoord dat de tweetaligheidsverplichting die voor de personeelsleden van de federale politie werkzaam in Brussel bestaat, analoog is aan de verplichting waaraan de personeelsleden van de lokale politie onderworpen zijn, dat het arrest HINDRIKX, nr. 81.356 van 28 juni 1999, weliswaar betrekking heeft op een randgemeente met een bijzonder taalstatuut maar dat er analoog geredeneerd kan worden, en dat het taalhoffelijkheidsakkoord, waarnaar de verwerende partij verwijst, neerkomt op het negeren van de bestuurstaalwet. In haar laatste memorie benadrukt zij nog dat niet tegengesproken wordt dat de diensten van de federale politie in Brussel uitvoeringsdiensten zijn, dat de verwerende partij niet bewijst dat er een tekort aan tweetalig personeel bestaat en dat ook helemaal niet aangetoond wordt op welke wijze de verwijzing naar de Europese rol van Brussel enkel relevant kan zijn voor de personeelsleden van de lokale politiekorpsen en niet voor de personeelsleden van de federale politie die in Brussel werken.

5. Het door verzoekster ingeroepen grondwettelijk gelijkheids-beginsel, dat op het stuk van het statuut van het personeel van de federale en van de lokale politie bevestigd is door artikel 119 WGP, verzet zich tegen een regeling waarbij de leden van de lokale politiekorpsen en de leden van de federale politie een

andere behandeling krijgen louter omwille van het feit dat zij tot een verschillend niveau behoren. Objectieve criteria die in het licht van de beoogde doelstelling deugdelijk verantwoord kunnen worden laten daarentegen wel een gedifferentieerde behandeling toe.

6. Blijkens het verslag aan de Koning bij het bestreden besluit (Belgisch Staatsblad, 13 februari 2004, p. 8771) wenste de verwerende partij met een aantal statutaire maatregelen het hoofd te bieden aan de recruteringsproblemen waarmee de Brusselse lokale politiezones geconfronteerd worden -te wijten aan de bestaande tweetaligheidsverplichting en aan de vele mutaties naar betrekkingen te lande- en aan de uitdagingen waarvoor die zones geplaatst worden -de rol als Europese hoofdstad en het waarborgen van de veiligheid en de leefbaarheid van de stad-. In dat kader besliste zij onder meer, teneinde bekwaam en tweetalig personeel aan te trekken en te houden, aan de leden van het administratief en logistiek personeel van de lokale politiezones dezelfde tweetaligheidstoelage als deze van het operationeel kader toe te kennen. Het aldus gecreëerde verschil in verloning ten overstaan van het CALog-personeel van de federale politie dat op het grondgebied van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest tewerkgesteld is, verantwoordt de verwerende partij met "drie objectieve criteria, namelijk, de verplichte tweetaligheid in hoofde van de personeelsleden die zijn aangewezen in een Brusselse politiezone, het gebrek aan administratief personeel dat aan de tweetaligheidsverplichting voldoet en het bijzonder gegeven van Brussel als Europese hoofdstad".

7. Verzoekster betwist niet dat de verwerende partij met het toekennen van een tweetaligheidstoelage aan de leden van het administratief en logistiek personeel van de lokale politiezones van het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest, het aantrekken en het in dienst houden van gemotiveerd en bekwaam tweetalig personeel door deze lokale politiezones kan realiseren. Zij is wel van oordeel dat er geen deugdelijke reden wordt aangevoerd om de leden van de federale politie die in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest werkzaam zijn en die de politiezorg daar helpen bewerkstelligen, van die toelage uit te sluiten.

8. De redenen voor het toekennen van een tweetaligheidstoelage aan het CALog-personeel van de lokale politiekorpsen in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest houden verband met de recruteringsproblemen en de leegloop die deze korpsen kennen. Verzoekster betwist niet dat de lokale politiekorpsen in Brussel een groot personeelsverloop kennen en dat de dienstverlening daardoor in de problemen

kan komen. Zij betwist ook niet dat de reden van het recruteringsprobleem in essentie teruggaat tot de problematiek van de tweetaligheid die voor de benoeming van het personeel wordt geëist en dat dit probleem, dat in het licht van de Europese rol van Brussel nog een bijzondere dimensie heeft, kan opgelost worden door de toekenning van een tweetaligheidstoelage. Zij stelt enkel dat ook de leden van de federale politie die in Brussel werkzaam zijn tweetalig moeten zijn en dat zij daarom ten onrechte worden uitgesloten van de tweetaligheidstoelage.

9. Verzoekster betwist niet dat de situatie van het CALog-personeel van de lokale politie en het CALog-personeel van de federale politie onder toepassing valt van de bestuurstaalwet. Zij betwist ook niet dat, te dien aanzien, beide korpsen aan andere regels onderworpen zijn. Dergelijke objectieve reden kan een verschillende behandeling rechtvaardigen.

10. Volgens de verwerende partij worden de lokale politiekorpsen te Brussel geconfronteerd met een handicap bij de benoeming van personeel, doordat dit personeel krachtens de bestuurstaalwet tweetalig moet zijn. Het wegwerken van die handicap, door bij wege van een tweetaligheidstoelage het personeel te motiveren, kan aldus een objectieve verantwoording vinden in de bestuurstaalwet.

11. Verzoekster stelt dat de personeelsleden van de federale politie die in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad tewerkgesteld worden evenzeer tweetalig moeten zijn. Er zou dus volgens haar geen handicap weggewerkt moeten worden en in die zin discrimineert volgens haar de bestreden bepaling die personeelsleden. Zij argumenteert dat de tweetaligheidsverplichting voor de leden van de lokale politiekorpsen niet zo absoluut is als de verwerende partij wil doen voorkomen, aangezien zij niet geldt voor het vak- en werkliedenpersoneel. Zij stelt ook dat de verplichting tot tweetaligheid “analoog” geldt voor het CALog-personeel van de federale politie dat in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest tewerkgesteld is.

12. De lokale politiezones in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest zijn gewestelijke diensten in de zin van artikel 32 van de bestuurstaalwet. Overeenkomstig artikel 35, § 1, van die wet geldt daar de regeling die van toepassing is op de plaatselijke diensten in Brussel-Hoofdstad. Aldus is krachtens artikel 21, § 2 en § 5, van de wet de benoeming van het personeel afhankelijk van het slagen in een examen over de elementaire kennis van de tweede taal en is een benoeming of bevordering in een ambt of betrekking waarvan de titularis omgang

heeft met het publiek, afhankelijk van een met een mondeling examen te leveren bewijs van de “aan de aard van de waar te nemen functie aangepaste voldoende of elementaire kennis (...) van de tweede taal”. Artikel 21, § 3, van de bestuurstaalwet sluit de verplichte talenkennis, in de mate zij vereist wordt voor de benoeming en de bevordering, uit voor het vak- en werkliedenpersoneel. Die personeelsleden moeten krachtens artikel 21, § 5, dan weer wel tweetalig zijn wanneer zij een functie bekleden waarin zij in contact komen met het publiek.

13. Partijen twisten niet over het feit dat het CALog-personeel van de federale politie dat in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad werkzaam is, deel uitmaakt van een uitvoeringsdienst waarvan de zetel in Brussel-Hoofdstad gevestigd is. Overeenkomstig de artikelen 43 en 44 van de bestuurstaalwet zijn de personeelsleden van dergelijke dienst in beginsel eentalig maar kunnen zij, in geval zij bewijzen de tweede landstaal voldoende te kennen, in het tweetalig kader opgenomen worden. Luidens artikel 45 van dezelfde wet moeten deze uitvoeringsdiensten zodanig georganiseerd worden dat “het publiek zonder enige moeite in het Nederlands of het Frans kan te woord gestaan worden”. De bestuurstaalwet laat de benoeming van deze personeelsleden echter niet afhangen van het bewijs van hun tweetaligheid. Er is dan ook geen sprake van een “analoge” tweetaligheidsverplichting.

14. In het door verzoekster onder de aandacht gebrachte arrest nr. 81.356 van 28 juni 1999 inzake HINDRIKX heeft de Raad van State gesteld dat de wettelijke verplichting, voor een bepaalde gewestelijke dienst uit een randgemeente, om de gebruiker in zijn taal te woord te staan noodzakelijkerwijze impliceert dat ten minste een of meer personeelsleden van de dienst een bepaalde kennis van de tweede taal hebben en dat de wetgever, wegens de grote verscheidenheid van situaties die het opgelegd of toegelaten taalgebruik omvatten, het aan de benoemende overheid overgelaten heeft om aan de hand van de concrete behoeften van de dienst uit te maken of zij voor het begeven van een bepaalde betrekking al dan niet de voorkeur geeft aan een tweetalige. Gelet op het parallellisme tussen de artikelen 31 en 43 van de bestuurstaalwet kan de leer van dat arrest ook toegepast worden op de organisatie van de uitvoeringsdiensten in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad, met dien verstande evenwel dat de overheid haar wettelijke verplichting daar ook kan nakomen door de gelijktijdige tewerkstelling van een Nederlands- en een Franstalig personeelslid, dus zonder het geheel of een deel van het personeel tot een vorm van tweetaligheid te moeten

verplichten.

15. De wettelijke regeling volgens welke de persoonlijke loopbaan van de ambtenaren van de gewestelijke diensten in Brussel-Hoofdstad verloopt met inachtneming van hun hoofdtaal en dat de betrokkenen verplicht de tweede landstaal moeten kennen, geldt overeenkomstig artikel 21, § 3, van de bestuurstaalwet niet voor het "vak- en werkliedenpersoneel", tenzij dan weer wanneer deze personeelsleden omgang hebben met het publiek. Deze uitzonderingsbepaling op de verplichte tweetaligheid van het personeel, die restrictief uitgelegd moet worden en die blijkens de parlementaire voorbereiding van de bestuurstaalwet haar reden vindt in de vaststelling dat de tweetaligheid voor die categorie ambtenaren "overbodig" was (Parl. St., Kamer, 1961-62, nr. 331/1, p. 6 en nr. 331/27, p. 31), doet niets af aan de principiële tweetaligheidsvereiste die de bestuurstaalwet verplicht stelt voor het personeel van de gewestelijke instellingen werkzaam in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad.

16. Voor de CALog-personeelsleden van de lokale politiezones in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest geldt als regel dat hun benoeming afhankelijk is van het bewijs dat zij tweetalig zijn. Voor de CALog-personeelsleden van de federale politie, tewerkgesteld in datzelfde gewest, is de eentaligheid daarentegen de regel. De juridische situatie van beide categorieën, benaderd vanuit de taalwetgeving, is dan ook verschillend.

17. De verwerende partij verwijst naar het koninklijk besluit van 16 mei 2003 tot toekenning van taalpremies aan de personeelsleden van het Federaal Administratief Openbaar Ambt. Artikel 3 van dat besluit voorziet in een taalpremie voor de personeelsleden die het bewijs hebben geleverd van de kennis van de tweede taal en die hetzij hun administratieve standplaats in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest hebben, hetzij aangewezen zijn voor een dienst waar de tweetaligheid van het personeel door een wettelijke bepaling wordt opgelegd of toegelaten. Verzoekster betwist niet dat dit besluit toepasselijk is op de personeelsleden van de federale politie. Op basis van een eigen regeling hebben de CALog-personeelsleden van de federale politie die in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest tewerkgesteld zijn, dan ook reeds recht op een taalpremie, weliswaar niet dezelfde als de twee-taligheidstoelage bedoeld in het RPPol. Verzoekster blijkt overigens de genoemde premie te ontvangen.

18. De specifieke situatie waarin de beide categorieën personen zich,

wat de taalwetgeving betreft, bevinden, maakt dat de verwerende partij zonder de CALog-pesoneelsleden van de federale politie te discrimineren, aan het CALog-personeel van de lokale Brusselse politiekorpsen hetzelfde pecuniair voordeel kan toekennen dat reeds bestaat voor de leden van het operationeel korps, teneinde aldus het nadeel op te vangen dat de lokale Brusselse politiekorpsen ondervinden wegens de ontoereikende recruteringsmogelijkheid als gevolg van de wettelijke verplichting om uitsluitend tweetalig personeel in dienst te nemen.

19. De verwerende partij verwijst ook nog naar het gebrek aan tweetalig personeel en naar de bijzondere rol van Brussel als Europese hoofdstad. Die motieven vormen duidelijk één geheel met het eerste motief. Zij verduidelijken waarom de tweetaligheidsverplichting in de Brusselse lokale besturen leidt tot organisatorische problemen waardoor de politiezorg -de veiligheid en de leefbaarheid van de stad- in het gedrang komt, terwijl de rol die de stad Brussel als Europese hoofdstad moet vervullen een specifieke bijkomende reden uitmaakt om de personeelskaders zo volledig mogelijk op te vullen. Verzoekster betwist niet dat de bezetting van het personeelskader van het CALog-personeel nauw verband houdt met de behoorlijke werking van de operationele diensten.

20. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij niet bewijst dat er in het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest een tekort aan tweetalig personeel bestaat en dat er evenmin aangegeven wordt waarom de noden verbonden met de Europese rol van Brussel niet evenzeer opgevangen kunnen worden door personeelsleden van de federale politie. Als gezegd, betwist zij evenwel niet dat de litigieuze tweetaligheidstoelage een oplossing kan zijn voor de recruteringsproblemen in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Zij wil enkel verkrijgen dat het CALog-personeel van de federale politie dezelfde premie ontvangt. Hiervóór is gesteld dat de verschillende situatie van de twee categorieën personeelsleden een verschillende behandeling toelaat. Deze vaststelling volstaat om het verschil in behandeling te verantwoorden. De vraag naar het bewijs van een daadwerkelijk actueel tekort is dan ook niet meer relevant, evenmin de vraag of de verwerende partij de problemen van veiligheid en leefbaarheid van de stad en de noodzakelijke politiezorg niet kan opvangen door het inschakelen van tweetalige personeelsleden van de federale politie.

21. Het ingeroepen middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN
BESLUIT DE RAAD VAN STATE :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep tot nietigverklaring, bepaald op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 25 juni 2007, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	P. LEMMENS,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	kamervoorzitter,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **P. LEMMENS.**